

12/10/1995

TESTO ① LEGGE: KOENRAADS

TL = 7'15"

SCUOLA SUPERIORE DI LINGUE MODERNE
PER INTERPRETI E TRADUTTORI

1132/A

Esame di interpretazione simultanea neerlandese-italiano II

Anno Accademico 1994-95

08-1132 A lin 3 s.c.u.

Sessione autunnale - 1° appello

Wij weten al genoeg over het milieu.

Deze week is de eerste Milieubalans in Nederland gepubliceerd. In dit stuk geeft het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieuhygiëne aan hoe het milieu er op tal van terreinen voor staat. Gelukkig blijkt dat op verscheidene punten de nodige vooruitgang is geboekt. Gesteld mag dus worden dat het beleid zoals dat de afgelopen tien jaar door achtereenvolgende Nederlandse kabinetten is gevoerd, in ieder geval vruchten afwerpt.

Op één centraal punt dreigt echter het milieubeleid van het huidige kabinet finaal uit de rails te lopen en dat betreft de strijd tegen het broeikaseffect. Het broeikaseffect is één van de grootste bedreigingen voor natuur en mens. Onder wetenschappers is er grote overeenstemming over de aanname dat de vele extreme verschijnselen van de afgelopen jaren vooral het gevolg zijn van het door de mens veroorzaakte broeikaseffect. Met andere woorden, het smelten van de gletsjers in de Alpen, de verdroging van de Sahel, de extreme droogte in Spanje en de extreme weersverschijnselen van de afgelopen periode zijn mede het gevolg van de toegenomen concentraties broeikasgassen in de atmosfeer.

De belangrijkste oorzaak van het broeikaseffect is de uitstoot van CO₂, een gas dat vrijkomt bij ieder verbrandingsproces. Dit betekent dat het energiegebruik en de uitstoot van CO₂ zeer hecht aan elkaar gekoppeld zijn. Op zijn beurt is het energiegebruik weer nauw verbonden met de economische groei. De conclusie ligt dus eigenlijk voor de hand: toenemende welvaart leidt bijna per definitie tot stijging van de emissies van CO₂ - tenzij de overheid de nodige tegenmaatregelen treft.

Nu is het waar dat het kabinet een aantal maatregelen heeft voorgesteld, dat in ieder geval tot een beperking van de CO₂-uitstoot met 3 procent in het jaar 2000 zou moeten leiden. Toch is het nog maar zeer de vraag of de voorgestelde maatregelen wel echt effect sorteren. Wat is namelijk het geval? Het kabinet heeft bij zijn CO₂-beleid rekening gehouden met een lage economische groei. Dit komt echter niet overeen met de werkelijkheid: de economie blijkt immers behoorlijk aan te trekken! Daarom kan men er gerust van uitgaan dat de uitstoot van CO₂ nog veel meer zal toenemen dan momenteel wordt verondersteld. Met andere woorden: die 3% reductie kunnen we wel op onze buik schrijven.

Wat staat ons dus te doen? Alleen maar betogen dat het kabinet niet genoeg doet? Dat is op zich waar, maar het helpt ons geen stap verder. Onlangs heeft het PvdA-Kamerlid Crone voorgesteld een soort permanent panel te organiseren, waarin wetenschappers en parlementariërs met elkaar het broeikaseffect bestuderen en maatregelen uitdokteren. Nu hebben wij alle lof voor het feit dat de PvdA de beperking van de CO₂-uitstoot serieus neemt, maar het voorstel van Crone vinden wij toch wel overbodig. Er bestaat immers meer dan genoeg kennis over het broeikaseffect en over de maatregelen om dat probleem aan te pakken. Zowel in het buitenland als in Nederland. Al sinds jaar en dag verzamelt het Intergovernmental Panel for Climate Change (IPCC) in iedere uithoek van de wereld alle kennis over het broeikaseffect. Dit IPCC, dat onder andere samenwerkt met milieuorganisaties van de Verenigde Naties, wordt allerwege als gezaghebbend erkend. Zowel de totstandkoming van het Wereld Klimaat Verdrag van Rio de Janeiro in 1992, als de

Klimaatconferentie recent in Berlijn hadden de bevindingen van het IPCC als uitgangspunt aangenomen.

In ons land is het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieuhygiëne heel goed in staat om aan te geven wat ons te doen staat. Recent heeft de Rijksuniversiteit Utrecht in opdracht van het Wereld Natuur Fonds een diepgaand onderzoek verricht om te zien welke maatregelen er op het terrein van de energiebesparing mogelijk zijn, dus ook om de CO₂-uitstoot te beperken, zonder dat daarbij echter de economie schade wordt toegebracht. Het resultaat van die studie blijft opzienbarend: een reductie van 80% van de CO₂-uitstoot blijkt mogelijk te zijn met behoud van een economische groei van 2% en een banengroei van zo'n 50.000!

Kortom, de analyse van het broeikaseffect is er al, en aan mogelijke maatregelen is er ook geen gebrek. Er hoeft dus geen tijdrovend onderzoek meer plaats te vinden en ook is het niet nodig dat er een ingewikkeld panel van wetenschappers en parlementariërs wordt geïnstalleerd, want dat zou er alleen maar op neerkomen dat de oplossing van het probleem verder voor ons uitgeschoven wordt. De wetenschappers hebben hun werk al gedaan en zullen dat blijven doen. Waar het nu om gaat, is dat regering en parlement de moed hebben om maatregelen te nemen. Die maatregelen liggen voor het grijpen, ze werken, ze zijn betaalbaar en zijn uitvoerbaar.

Dus, hoe lang wachten we nog?

Ed Nijpels,
voorzitter van het Wereld Natuur Fonds
22 september 1995.